

Haley Yancey

(po resnični zgodbi)

Damián je pregledal nahrbtnik in preveril, ali ima vse, kar potrebuje. Nedeljska oblačila? So. Čevlji? So. Mormonova knjiga? Je. Nahrbtnik je zaprl z zadrgo, si ga nadel na rame in se odpravil k vratom.

»Mama!« je zaklical Damián. »Grem k babici in dedku!«

Mama je zlagala brisače. »Ne pozabi jima pomagati.« Ustavila se je in Damiána močno objela. »Vem, da greš z njima rad v cerkev. Lepo se imej jutri.«

»Bom!« je rekel Damián. *A želim si, da bi šla z mano, je pomislil.*

Damián je odšel na avtobusno postajališče. Vsako soboto se je z avtobusom peljal čez domače mesto v Ekvadorju domov k dedku in babici. Pri njima je prenočil. Naslednji dan je nato šel z njima v cerkev.

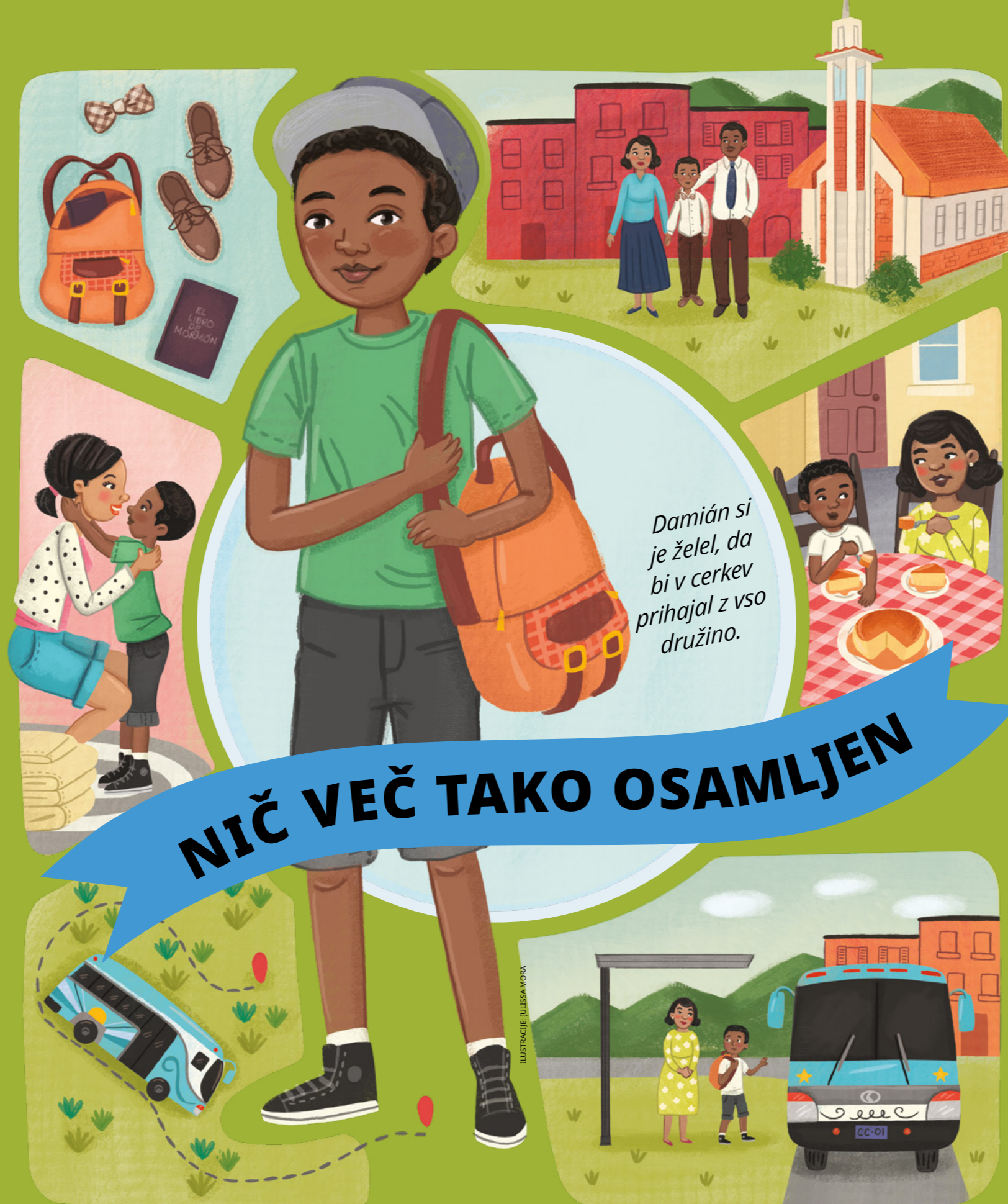
Ob nedeljah zjutraj se je Damián oblekel za v cerkev. Zapel si je gumbe na srajci. Obul si je čevlje. Nato je šel z dedkom in babico peš v cerkev.

Damián je rad hodil v cerkev. Rad je prepeval pesmi in vzel zakrament. Rad je videl tudi svoje prijatelje. A želel si je, da bi bili z njim tudi drugi družinski člani.

To popoldne so Damián, dedek in babica šli k bratu in sestri Ruiz domov. Načrtovali so skupen družinski večer. Babica je za sladico prinesla pudingov narastek.

Lekcija je govorila o Jezusu. Damián je med poslušanjem lekcije barval risbo. »Jezus razume vse, kar občutimo,« je rekel brat Ruiz. »Celo ko smo žalostni.«

Damián je pogledal svojo risbo Jezusa. Osrečilo ga je, ker je Jezus vedel, kako se počuti.

Po zaključni molitvi je babica rekla: »Prinesla sem pudingov narastek. Kdo ga želi?«

»Jaz!« je rekel Damián. Ta kremasta, sladka sladica je bila Damiánova najljubša. In babica je delala najboljši pudingov narastek.

Po družinskem večeru je babica pospremila Damiána na avtobusno postajališče, da bi šel domov. Damián je gledal v tla.

»A je kaj narobe?« je vprašala babica.

Damián se je namrščil. »Želim si, da bi šla družina z nami v cerkev.«

»Tudi jaz,« je rekla babica. Damiána je objela. »A družina te ima zelo rada. In tudi z dedijem te imava in še veliko drugih!«

Pripeljal je avtobus. Damián se je usedel ob oknu in pomahal babici, ko se je avtobus odpeljal.

Damián je razmišljal o tem, kar mu je rekla babica. Pomislil je na mamo in brata in sestro. Vedel je, da ga imajo zelo radi. Nato je pomislil na učiteljico v Osnovni. In na družino Ruiz. In na dedka in babico. Vsi so ga imeli prav tako radi.

Predvsem pa je vedel, da ga nebeški Oče in Jezus ljubita. In zato se ni več počutil tako osamljeno. ●

Ta zgodba se je zgodila v Hondurasu.

»Na to zemljo nismo bili [poslani] zato, da bi hodili sami. / . . / [Nebeški Oče] nam je [zatr dil], da nam bo stal ob strani, da nam bo pomagal, če ga bomo le prosili.«

Predsednik Thomas S. Monson (1927–2018), »Nikdar ne hodimo sami«, *generalna konferenca*, okt. 2013.